

נחות ומחצלת או שתיים. את הדוד ממלאים מים, מכני-
סים לתוכם עפר, ביד נזיבה ולא קימוצים ולבסוף — חיטה.
משמעותם יד עד המרפק לתוך "מרק" סמיך זה ובוחשים
בו זמן מה עד שזרעי העשבים הקלים מהחיטה, עליהם
וציפים על פניו המים הכבדים בשל העפר שהושם לתוכם ואי-
לו החיטה שוקעת מטה. ואז שולים ומוציאים — בcpf היד או
בפישת פח חרורה — מכשיר מעשה חשוב שהותקן במינוח
לכך — את הזרעים הצפים. על פעולה זו חוזרים מספר
פעמים עד שלא נותרו כמעט זרעוני עשבים, מוציאים את
החיטה אל הגיגית, שוטפים וחוזרים ושוטפים במים נקיים,
ופורשים על המחלצת ליבוש. כך הייתה החיטה מוכנה ל-
בירור כמספר לעיל. אך בכך לא תמה הפרשה. יש לטחון
את החיטה لكمחה.

בסמוך למושבה, בוادي, באחד מאשדות המים הקורי
עד היום "הטחנה", אם גם אינה קיימת עוד — הייתה
טחנה ערבית בעלת ריחיים גדולים עשויים אבן בזלת שהיו
מוניים בכוח המים. הטכניקה של הטחנה לא הייתה מסורת
בקת וגם "המנוע" היה פשוט ביותר. היה זה גלגל עץ גדול
שהותקן מתחת למפל המים, מסתובב בכוח הזרם ומוניע
את רכב הריחיים. מוט עץ שהיה הטוחן תוקע בין שלבי
הגלגל, היה המפתח הפתוח ומפעיל את הריחיים או סוגר
ועוצרם. הטחנה עצמה — מבנה אבן לא גדול מחובר אל
כלו הוודי ורצפתו מטויה למשען. הריחיים נתונים בתוך
ש��ן גודל המהווה מעין תעלת מסבבים — בית הקיבול ל-
קmach. את הגרעינים שופכים לתוך משפט עץ מרובע התלו
מעל הריחיים, גור עץ מחובר בקצחו האחד אל המשפט
וקצחו השני נוגע באבן הרכב ומטלטל קלות, ע"י תנועת